

CINEMA

Qüestions de principi

Pere Cornellas

Cada vegada em fa més mandra anar al cinema. Hi continuo anant, és cert, perquè les sales fosques i les pel·lícules que les il·luminen amb les seves imatges són, des de fa molts anys, una d'aquelles coses que, malgrat tot, no he deixat d'estimar. Es pot pensar que aquesta mandra ve donada per la poca qualitat habitual de la cartellera. No és exactament així. És veritat que, en general, el nivell em sembla bastant més baix que el que oferien les sales de cinema de quan jo era jove, però també ho és que, si es busquen, encara s'hi poden veure films d'interès i alguns d'excel·lents. No, el problema no són les pel·lícules, sinó una determinada manera de *consumir-les*. La continua sensació que la distància entre el que hi ha i el que demano és cada cop més gran.

Exigeixo una cosa tan simple i elemental com poder mirar-me una pel·lícula amb la mateixa tranquil·litat i satisfacció, per exemple, que una obra de teatre. Però resulta que el món està tan capgirat que la simple explicitació d'aquests desitjos i el manteniment d'una actitud combativa al respecte em col·loquen, immediatament, a l'altra banda de la línia, allí per on passeja la gent asocial i estranya. De tota manera, avui he decidit, encara que només sigui una vegada -i per no haver-ne de parlar més- relacionar aquestes qüestions de principi, sense les quals l'assistència a una sessió de cinema acaba convertint-se en un acte heroic.

Primer, la puntualitat. Ningú no pot entrar a un teatre o a una sala de concerts si l'espectacle o la interpretació musical han començat. I ningú no ho troba estrany ni ho qüestiona. Ja sé que, al dos casos que he esmentat, el moviment de gent pot molestar els actors o els músics, i que una pel·lícula és només una cinta sense ningú a dins. Però quan algú entra havent començat la projecció -i, per exemple, passa per davant de persones que hem arribat abans- em molesta a mi i també,

UNITE EGTE
GALERIA D'ART

Pedregar, 10
Telèfon 93 726 51 22
08202 SABADELL

FONTSERE

ARTICLES PELL I VIATGE

Sant Quirze, 38
Tel. 93 725 85 41
SABADELL

MODA EN PELL I PELLETERIA

Llorenç Caballé

Escola Industrial, 22 pis • Tel. 93 725 75 59 • SABADELL

espero, a altres espectadors. Si tothom pot accedir a la sala segons els seus particulars desitjos, el silenci es converteix en una utopia. Quan les coses no es faciliten, senzillament, no es fan. Per què tot va com la seda en una representació teatral d'una obra de Shakespeare i, en canvi, hem d'estar preparats per al pitjor en una adaptació de Brannagh? Diguen a la gent que, si una sessió comença a 2/4 d'11, cal entrar a la sala abans de 2/4 d'11. Si sou afortunats, us titllaran de maniàtics.

Segon, begudes i crispetes. Mai no he anat a una exposició de pintura amb l'objectiu d'atipar-me i mai no m'he posat a menjar-me un entrepà mentre em mirava una tela de Valázquez o Goya. I mai no he vist ningú que ho fes. Diuen que el cinema és un art popular -curiosa denominació que tampoc no he entès mai què vol dir exactament- i que això justifica els àpats familiars i els ressopons del jovent. El contrasentit és tan gran que fins i tot hi ha cineastes que defensen la *popularitat* d'aquesta classe d'esdeveniments, com si el fet d'haver estat sempre un mitjà d'expressió pròxim a la gent -és això el que vol dir *popular*?- hagués de comportar necessàriament una bona dosi de vulgaritat. Que la història del cinema parli de fets entranyables i simpàtics, evocadors -els programes dobles, els caramels a mitja part, els refrescos a les sessions a l'aire lliure...-, no vol dir que, desproveïts actualment de sentit, s'hagin de *reinventar* per a la diversió i l'entreteniment del públic actual.

Tercer, els crèdits al final d'una pel·lícula. Aquí el problema és doble. D'una banda, els espectadors, que es posen dempeus com un llamp tan bon punt intueixen que la cosa s'acaba. S'aixequen, es posen a enraonar, passen per davant nostre... De l'altra, els encarregats del local, que encenen els llums amb la convinguda rapidesa de sempre. A vegades, per guanyar temps, els empleats comencen a netejar el terra. Enmig d'aquest batibull, quatre desgraciats -jo i tres més- intentem mirar les imatges que acompanyen els crèdits o, simplement, llegir-los a mesura que apareixen a la pantalla. Movent el cap a banda i banda, aconseguim veure els personatges de *Ça commence aujourd'hui* o els músics d'*Habana Blues*. A la sala, no queda pràcticament ningú.

I quatre, les versions originals. Al segle XXI, ja no hi hauria d'haver debat. Però el país és que el que és i no hi podem pas fer res. Els polítics de casa nostra discuteixen i discuteixen sobre la migradesa dels films doblats al català, pel que sembla una de les claus de volta de la recuperació de la llengua. És irrellevant, és clar, que aquest plantejament xoqui frontalment amb una concepció general de la cultura que, suposo, els deu resultar indiferent. Els rars som els qui creiem que, malgrat desconèixer l'idioma, una obra s'ha de *sentir i escoltar* en la llengua en què s'ha fet. I devem ser més rars encara si volem *escoltar i sentir* Orson Welles en anglès i no en castellà o en català.

Tot això no és purisme gratuït ni elitisme aristocràtic. És més senzill. Ja que, a hores d'ara, tothom diu que el cinema és una més de les nostres arts, tractem-la com a les altres. Ni més ni menys. Em conformo amb totes les limitacions que això comporti. Demano que anar al cinema, en comptes d'una cursa d'obstacles, esdevingui un fet corrent i natural.

**FINQUES
CARNER**

Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni Mª Claret, 18 • SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

des de 1.957

ESCOLA DEL SOL

C. Migdia, 35-45 - C. Sant Pau, 20
Tels. 93 727 82 46 - 93 725 74 61
08201 Sabadell